

Wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd popełnił istotny błąd, myląc zarzuty skargi z argumentami podniesionymi na poparcie samych zarzutów skargi. Błąd ten poskutkował niedopuszczalnością części zarzutów podniesionych przez stronę skarżącą.

2) Zarzut drugi. Naruszenie prawa do obrony.

Wnosząca odwołanie podnosi, że przed wydaniem decyzji pozostałe strony postępowania mogły przedstawić argumenty obrony dotyczące okoliczności, o których Mamoli nie została powiadomiona. Sąd nie ocenił tego zagadnienia w należyty sposób.

3) Zarzut trzeci. Naruszenie zasady legalności i przepisów art. 101–105 TFUE w związku z art. 23 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾.

Źródłem i podstawą całego postępowania były komunikaty Komisji, która ustanowiła tzw. program wynagradzania przedsiębiorstw za współpracę. Wnosząca odwołanie stoi na stanowisku, że w braku aktu wydanego przez prawodawcę europejskiego Komisja nie dysponuje żadnymi kompetencjami do zwalniania przedsiębiorstw z grzywnien lub ich obniżania, ani do oparcia na dotyczącym tej kwestii komunikacie postępowania w sprawie karteli, prowadzącego do wymierzenia dotkliwych sankcji. Sąd nie udzielił adekwatnych odpowiedzi na sformułowane przez stronę skarżącą zastrzeżenia, rezygnując z przeprowadzenia pogłębionej analizy różnych podniesionych zagadnień prawnych.

4) Zarzut czwarty. Naruszenie art. 101 TFUE i art. 2 rozporządzenia nr 1/2003.

Wnosząca odwołanie podnosi, że w toku dochodzenia Komisja popełniła istotne błędy. Twierdzi ona, że instytucja ta nie uwzględniła specyfiki włoskiego rynku (np.: jego struktury i charakterystyki, a także roli hurtowników) i sprowadziła panującą na tym rynku sytuację do sytuacji istniejącej na rynku niemieckim. Błąd ten czyni bezzasadnymi wyciągnięte przez Komisję wnioski dotyczące istnienia na włoskim rynku porozumienia w przedmiocie ustalania cen. Ponadto, ze względu na zasygnalizowane błędy, Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu. Pod uwagę nie została wcale wzięta rola, jaką na włoskim rynku odgrywa Ideal Standard. Sąd całkowicie zignorował zastrzeżenia i argumenty podniesione przez stronę skarżącą.

5) Zarzut piąty. Naruszenie zasad proporcjonalności, równego traktowania i personalizacji kary przy nakładaniu na spółkę Mamoli grzywny i przy ustalaniu jej kwoty.

Nakładając na wnoszącą odwołanie maksymalną karę Komisja naruszyła wskazane wyżej zasady. Prawdziwe postępowanie wnoszącej odwołanie nie zostało prawidłowo ocenione przez Komisję, która ustaliła kwotę grzywny, bez uwzględnienia zachowania spółki Mamoli i jej faktycznego zaangażowania w zarzucane naruszenie. Komisja popełniła

także błąd, nie uznając żadnej okoliczności łagodzącej po stronie spółki Mamoli. Pomimo uwzględnienia niektórych zastrzeżeń spółki Mamoli dotyczących błędów popełnionych przez Komisję przy ustalaniu grzywny, Sąd nie zasądził jej obniżenia.

6) Zarzut szósty. Naruszenie art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 w związku z pkt 35 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywnien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Wnosząca odwołanie utrzymuje, że nawet jeśli Komisja zrozumiała, że spółka Mamoli znajduje się w naprawdę trudnej sytuacji ekonomicznej, ograniczającej zdolność płatniczą przedsiębiorstwa, to i tak wydała decyzję niewłaściwą z punktu widzenia realizacji celu wyznaczonego w preambule. Sąd nie ocenił argumentów przedstawionych w tym względzie przez spółkę Mamoli.

7) Zarzut siódmy. Naruszenie reguł proceduralnych.

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd postąpił wbrew prawu, oddalając przedstawione przez nią wnioski dowodowe.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 września 2013 r. w sprawie T-592/11 Anbouda przeciwko Radzie, wniesione w dniu 25 listopada 2013 r. przez Issama Anboubę

(Sprawa C-630/13 P)

(2014/C 45/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Issam Anbouda (przedstawiciele: adwokaci J.M. Salva i M.A. Bastin)

Druża strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene wyroku Sądu Unii Europejskiej (szósta izba) z dnia 13 września 2013 r. w sprawie T-592/11 Issam Anbouda przeciwko Radzie Unii Europejskiej;

- uznanie, że decyzja o umieszczeniu skarżącego w wykazie osób i podmiotów objętych sankcjami ekonomicznymi jest niezgodna z prawem;
- stwierdzenie nieważności decyzji i rozporządzeń zaskarżonych w ramach sprawy T-592/11;
- obciążenie Rady kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania strona skarżąca przywołuje dwa zarzuty.

W pierwszej kolejności, strona skarżąca uważa, że Sąd naruszył prawo, uznając, że Rada — przy braku możliwości przedstawienia dowodu wspierania reżimu syryjskiego przez skarżącego — właściwie zastosowała domniemanie dotyczące wspierania reżimu syryjskiego przez kierujących głównymi przedsiębiorstwami Syrii. Pierwsza część zarzutu dotyczy braku podstawy prawnej takiego domniemania. Niezmiernie poważny i wiążący charakter środków ograniczających nie pozwala bowiem na ich zastosowanie na podstawie domniemania, którym posłużenie się nie zostało zasadniczo przewidziane w żadnym akcie regulacyjnym. Druga część zarzutu dotyczy nieproporcjonalnego charakteru tego domniemania w stosunku do zamierzonego celu, mianowicie ze względu na jego niezmiernie ogólny charakter. Trzecia część zarzutu dotyczy niewzruszalności tego domniemania. Faktycznie niemożliwe byłoby przedstawienie negatywnego dowodu na brak wspierania reżimu, a dostarczenie pozytywnego dowodu na opozycyjność względem reżimu nie mogłoby być rozsądnie uznane za jedyny sposób ustalenia braku związku z reżimem.

W drugiej kolejności strona skarżąca zarzuca Sądowi, że orzekł przy braku dostarczenia dowodu przez Radę. W ramach pierwszej części drugiego zarzutu strona skarżąca uważa, że Sąd naruszył prawo, po pierwsze, nie przeprowadzając normalnej kontroli zaskarżonych decyzji, a po drugie, orzekając pomimo braku dostarczenia materiału dowodowego przez Radę. W drugiej części zarzutu drugiego strona skarżąca zarzuca Sądowi niewyciągnięcie konsekwencji w zaskarżonym wyroku wobec oczywistego naruszenia zasady kontradyktoryjności i prawa do obrony przysługującego stronie skarżącej. Sąd zwolnił Radę z przedstawienia materiałów dowodowych lub względów uzasadniających niewyjawienie wspomnianych materiałów i uznał, że Rada może oprzeć swoją decyzję na samym domniemaniu, którym jednak nie mogła zasadniczo się posłużyć.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 13 września 2013 r. w sprawie T-566/08 Total Raffinage Marketing przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 grudnia 2013 r. przez Total Marketing Services, następcę prawnego Total Raffinage Marketing

(Sprawa C-634/13 P)

(2014/C 45/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Total Marketing Services, następca prawny Total Raffinage Marketing (przedstawiciele: A. Vandencastele, C. Lemaire, S. Naudin, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wydanego wyroku w zakresie, w jakim Sąd błędnie w nim wykluczył zaprzestanie przez Total Marketing Services (zwanej dalej „TMS”) uczestnictwa w naruszeniu po dniu 12 maja 2004 r.;
- uchylenie wydanego wyroku w zakresie, w jakim Sąd błędnie w nim wykluczył jakąkolwiek nieuzasadnioną różnicę w traktowaniu TMS i Repsol w zakresie dotyczącym długości ich uczestnictwa w naruszeniu;
- uchylenie wydanego wyroku w zakresie, w jakim Sąd błędnie w nim wykluczył przerwanie przez TMS uczestnictwa w naruszeniu w okresie między dniem 26 maja 2000 r. a dniem 27 czerwca 2001 r.;
- uchylenie wydanego wyroku w zakresie, w jakim Sąd nie ustosunkował się w nim do zarzutu opartego na braku analizy dowodów antykonkurencyjnego zachowania TMS na rynku;
- wydanie, zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości, ostatecznego orzeczenia i stwierdzenie w nim nieważności spornej decyzji w zakresie dotyczącym TMS oraz, w ramach przysługującego nieograniczonego prawa orzekania, obniżenie kwoty nałożonej na TMS grzywny,
- w przypadku, gdyby Trybunał nie wydał ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, zastrzeżenie kosztów i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z wydanym przez Trybunał wyrokiem;
- wreszcie, zgodnie z art. [184] regulaminu postępowania, obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.